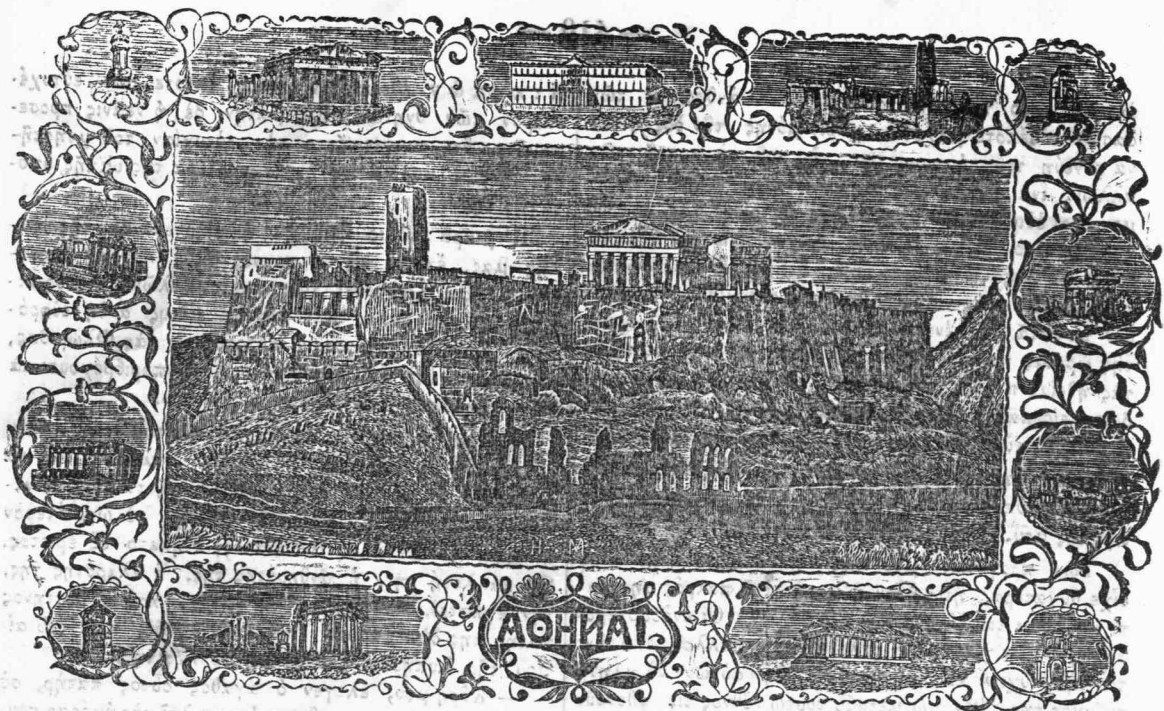

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 114.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΜΑΙΟΥ 1852.

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΛΑΣΩΝ.

—ο—

(Παράδοσις τῶν ἀγρίων τῆς Φλωρίδος).

Τὸ Πενσάκολον εἶναι μικρὰ πόλις, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ὀμοσπόνδων πολιτειῶν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου καὶ οὐ μακρὰν τῶν Ἀντιλλῶν νήσων περιβρέχεται δὲ ὑπὸ λιμένος παρουσιάζοντος ἀτραλὲς καὶ ὕγιεινὸν ὀρμητήριον εἰς τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν, ἔθεν ἐπιτηροῦσι τὰς δυτικὰς θαλάσσας.

Ἡ πόλις εἶναι μονότονος καὶ ἄχαρις. Ἀλλὰ τὸ θέρος, τὰ διαυγῆ καὶ χλιερὰ τοῦ ὄρμου τῆς ὕδατα ἐλκύουσι πολλοὺς ξένους ἐν αὐτῇ.

Ἐπορεύθη λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὰ λουτρὰ ταῦτα καὶ ἠγάπων νὰ περιτρέχω τὰ πλησιόχωρα τοῦ κόλπου μέρη. Κατὰ τὰς μονήρεις ταύτας περιδιαβάσεις μου, συνέβαινε πολλάκις νὰ ἰδῶ λείψανά τινα τῆς φυλῆς, ἧτις ἐβασίλευσεν, ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, εἰς τὴν Φλωρίδα, τὴν ὁποίαν ἐπισκέφθη καὶ ἐψάλλει ὁ μεγαλῶνυμος Σατοβριάν. Μία τῶν ἀγρίων τούτων φυ-

λῶν ἦτο ἡ τῶν Σιμινόλων. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἀπογόνων τοῦ ἔθνους τούτου, παρητήρησα ἰδίως ἓνα γέροντα καὶ μίαν κόρην ἀλιεύοντας δι' ὀρμιάς ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ κόλπου. Ἡ συμπάθεια τὴν ὁποίαν αἰσθάνομην πρὸς τοὺς δύο τούτους ἰθαγενεῖς, μὲ παρέκίνησε νὰ τοὺς ἀποτείνω τὸν λόγον, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ συνδέσω σχέσιν μετὰ τοῦ γέροντος, ὅστις μετὰ δευτέραν συνάντησίν μου, μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν καλύβην του.

Ἐπορεύθη καὶ ἀπὸ λόγον εἰς λόγον, τὴν ἐξῆς περὶ τῆς φυλῆς του μὲ διηγῆθαι ἱστορίαν.

« Γνωρίζεις, εἶπεν ὁ γέρων, ὅτι ἡ Φλωρίς εἶναι ἡ πατρίς τῆς φυλῆς τῶν Σιμινόλων, πολυπληθοῦς ἄλλοτε. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἡ εἰκογένειά μου ἐβασίλευε τῆς φυλῆς ταύτης. Ὁ τελευταῖος τῶν Ἀμερικανῶν καθ' ἡμῶν πόλεμος ἔδωκε τέλος εἰς τὴν μακρὰν βασιλείαν ταύτην, σὺν τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ μου, πεσόντος ἐνδόξως εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Φοβουμέντος δὲ αὐτοῦ, ἠτήθη ἡ φυλὴ, εἰ καὶ πᾶσαν κατέβαλα προσπάθειαν νὰ ἐμψυχώσω τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν δομαστοτέρων πολεμιστῶν μας. Καὶ ὅμως ἐμαχόμεθα ὑπὲρ δικαίας ὑποθέσεως; ἐμαχόμεθα ἵνα ὑπερασπίσωμεν τὰς ἐστίας, τὰς θήκας τῶν πατέρων μας, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰνδὸς

ἐκτιμᾷ ὑπὲρ τὴν ζωὴν τοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῶν δασῶν οὐδέποτε μάχεται χάριν μόνης τὴν δόξης τοῦ νὰ φονεύῃ τοὺς ὁμοίους του, ἢ τοῦ νὰ κρατῇ τῶν ἄλλων, ἵνα ἄγῃ αὐτοὺς αἰχμαλώτους. Ἀλλ' ἡττήθημεν καὶ ἐδιώχθημεν μακρὰν τῆς πατρίδος μας. Οὕτως ἠθέλησε τὸ Μέγα Πνεῦμα, γεννηθεῖν τὸ θέλημα τοῦ! Τὸ δοξάζω καθεκάστην, ὅτι μὲ ἤξιώσε νὰ ἐπιτύχω παρὰ τῶν νικητῶν μου τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποθέσω τὰ ὀστέα μου ἐνταῦθα, ἐπὶ τῶν τελευταίων ὁρίων τῆς ὡραίας πατρίδος μου. Ὁ νότος μὲ φέρει συνεχῶς τὰς ἡθιαίς πνοάς, τὰς ὁποίας ἡ θερμὴ αὐτὴ χώρα ἀναδίδει εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἑνιαυτοῦ. Δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ Φλωρίς εἶναι ὁ κήπος τῶν Ὀμοσπόνδων πολιτειῶν.

Ἀλλὰ λησμονῶ ὅτι μ' ἐξήγησες τὴν ἱστορίαν τῆς νέας, τὴν ὁποίαν εἶδες, καὶ ἥτις εἶναι τὸ τέκνον τῆς ἀγάπης μου.

Τῶν προγόνων μου τίς, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἶχε θυγατέρα, ἥτις ἦτον ἡ χαρὰ τοῦ πατρός της καὶ τὸ καύχημα τοῦ ἔθνους τῶν Σιμινόλων. Οἱ ἐνδοξέστεροι ἀρχηγοὶ τῶν γειτονικῶν φυλῶν, περὶ πολλοῦ ἔπουν τὸν τυχόν καὶ τὴν δόξαν, τίς αὐτῶν νὰ κληθῇ σύζυγός της. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔθνος τι, φθονοῦν τὴν ἰσχύν μας μᾶλλον ἢ ἐπιθυμοῦν νὰ κατακτήσῃ τὴν πατρίδα μας, μᾶς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σιμινόλων ὑπεσχέθη τότε, πρὶν ἡ ἀρχὴσῃ ἡ ἐκστρατεία, νὰ δώσῃ τὴν προσφιλεῖν θυγατέρα του εἰς τὸν ἀνδρείότερον ἐκ τῶν πολεμιστῶν του. Ἡ ἐλπίς τοιοῦτου βραβεῖος ἐνεψύχωσε τοσοῦτον τοὺς γενναίους, ὥστε ἅπαντες ἐπραξαν θαυμασία ἡρώϊσμου ἔργα, καὶ μέχρι τέλους ἠγάγασαν τοὺς πολεμίους νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Ἡ εἰρήνη ἐδόθη, τὰς πρώτας δὲ αὐτῆς συμφωνίας ἐστάλη νὰ διαπραγματευθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἡττηθείσης φυλῆς.

Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου τούτου ὡς πρεσβευτοῦ, ἦτον ἀρίστη, διότι ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην οὐ μόνον διὰ τῆς ἀνδρείας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς εἰλικρινείας του καὶ ἡμερότητας.

Ὡνομάζετο ὁ Ἀνίκητος Ἀετός, διότι ποτὲ δὲν ἡττήθη εἰς μονομαχίαν.

Ἀναγκαιῶς ὁ πρεσβευτὴς, ἐμφανιζόμενος εἰς τὸν ἀρχηγόν, εἶδε καὶ τὴν θυγατέρα του, καὶ τοῦτο ἤρκεσε διὰ ν' ἀγαπήσωσιν ἀλλήλους περιπαθῶς. Ἀλλ' ἡ Σιμινόλη ἦν μεμνησμένη πρὸς τὸν ἀνδρείοτερον πολεμιστὴν τοῦ πατρός της, ὅστις ἤθελε προτιμῆσαι μᾶλλον ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν ἢ ν' ἀθετήσῃ τὸν λόγον του. Ὑπόσχεται ἄρρων! οὐ ὑπῆρξες αἰτία τῆς ἀπωλείας τῆς φυλῆς τῶν Σιμινόλων.

Καὶ τῷ ὅτι ἡ ὡραία νεάνις, μόλις εἶδε τὸν Ἀνίκητον Ἀετὸν, καὶ ἡ καρδία της τῷ ὑπεδουλώθη, ἀλλὰ γνωρίζουσα τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρός της, καὶ σεβομένη τὴν πατρικὴν θέλησιν, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκμυστηρευθῇ εἰς αὐτὸν τὴν κρυφίαν ταύτην κλίσιν της.

Κυρωθείσης τῆς συνθήκης, αἱ δύο φυλαὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας των, καὶ ὁ νικητὴς ἀρχηγὸς δὲν ἐλησμόνησε τὴν χρεωστουμένην εἰς τὸν ἀνδρείοτερον ἀμοιβήν.

Συνεκάλεσε λοιπὸν ἅπαντας καὶ ὅπως ἀναδείξῃ ἔτι πλέον τὸ ἐπίσημον τῆς τιμῆς ταύτης, ὁ δίκαιος ὀντοσ ἀρχηγὸς προσηγόρευσε τὸν ἀνδρεῖον αὐτὸν πολεμιστὴν Νίκτη τῶν Νίκτη τῶν Νίκτη τῶν.

Τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἐδόθη, ἡ φυλὴ μετὰ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων ἀνευφημῆσαν, ὁ δὲ Νίκτη τῆς τῶν

Νίκτη τῶν ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἔκτοτε τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν. Εἰς μάτην δὲ ἡ νεάνις προσεποιεῖτο, ὅτι συναμερίζετο τὴν εὐτυχίαν τοῦ μνηστῆρος της, ἡ καρδία της ἦν ἰσχυροτέρα τῆς υἱᾶς ὑποταγῆς της.

Ἡ μικρὰ πόλις ἥτις ἦν ἡ πρωτεύουσα τῆς φυλῆς μας, ἔκειτο εἰς τὸ πρηνὲς ἐνὸς λόφου. Διηνεκῆς ἀνοιξίς ζωογονεῖ τοὺς πορτοκαλλῶνας, τοὺς κίτρεῶνας, τὰς συκάς καὶ παντὸς εἶδους ἄνθη εὐφρόσυνα, ἅτινα βλαστάνουσιν αὐτοφυῆς εἰς τὰς Φλωρίδας, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου, ὃν περιδρέχουσι τὰ διαυγῆ κύματα τοῦ θαλασσίου κόλπου.

Εἰς τὰς γοητευτικὰς ὄχθας τοῦ κόλπου τούτου ἐπεριδιάβαζε καθεκάστην ἡ ὡραία Σεμινόλη διὰ νὰ λησμονῇ, ἢ μᾶλλον διὰ νὰ συλλογίζεται τὸν Ἀνίκητον Ἀετὸν. Ἐκεῖ, ἐν σιωπῇ, τὸ ὡραιότερον πλάσμα τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ἐτήκετο ἐξ ἔρωτος. Ἡ καλλονὴ της, ἡ ἀνθρωπότης της, ἡ ἰαρότης της, τὴν ἐγκατέλειπον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ὁ δύστηνος πατὴρ της δὲν ἔπαυεν ἐπερωτῶν αὐτὴν, περὶ τοῦ αἵτιου τῆς λυπηρᾶς ταύτης μεταβολῆς της.

— Κόρη μου, ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς οὗτος πατὴρ, σὲ κατατρέπει πόνος τίς, ὅστις ἐπαπειλεῖ τὰς ἡμέρας σου. εἰπέ με, λοιπὸν, τέκνον μου προσφιλες, τὴν καρδίαν σου; Ἐὰν ἡ ἱσχύς εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, σοὶ τὴν ὑπόσχομαι, ἐμπιστευθῇ τὸν πόνον σου εἰς τὸν πατέρα σου, διὰ νὰ τὸν συμμερισθῇ, ἂν δὲν κατορθώσῃ νὰ τὸν ἐξαλείψῃ.

Ἡ γλυκεῖα περισσότερὰ ἐπέμενε νὰ κρύπτῃ τὸν κατατρίχοντα αὐτὴν ἔρωτα, καὶ ἐβεβαίω τὸν πατέρα της ὅτι δὲν ἐπάσχε, καὶ διὰ νὰ προσεπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους της, περιεῖπεν αὐτὸν διὰ μυρίων θωπειῶν.

Ὁ Ἀνίκητος Ἀετὸς ἤρχετο ἐκ διαλειμμάτων καὶ ἐπεσκέπτετο τὴν ὡραίαν Σιμινόλην, καὶ ἐκάστοτε τῆς ἐκόμιζε δῶρα, ἅτινα συνάτεινον ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ὑποτρέψωσι τὸ ἀμοιβαῖον αἰσθημα. Ἀλλ' ἡ κόρη ἀνῆκουσα ἤδη εἰς ἄλλον, ἤρχισε ν' ἀπορροεῖ τὴν παρουσίαν τοῦ μαχητοῦ, δὴν ἡγάπα. Ἡ ἐπίπλαστος αὐτῆς ἀδιαφορία παρετηρήθη ταχέως ὑπὸ τοῦ Ἀνικήτου Ἀετοῦ, ὅστις ὑπολαμβάνων αὐτὴν ὡς περιφρόνησιν τοῦ ἔρωτός του, ἔπαυσε τὰς ἐπισκέψεις του.

Μία σελήνη παρῆλθε χωρὶς νὰ συναντηθῶσιν εἰ ἔρασταί, ὅτε ἡ Σιμινόλη, περιδιαβάουσα εἰς τὴν παραλίαν, περὶ δυσμάς ἡλίου, ἤκουσε ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ μέρος ἄσμα τι καὶ τόνους αὐλοῦ, ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τῆς ὡραίας ἐκείνης ἐρημίας ἐπαναλαμπανομένων. Ἡ φωνή, τῆς ὁποίας τοὺς παθητικούς τόνους ἐπανέλεγεν ὁ αὐλὸς, ἦτο τοῦ Ἀνικήτου Ἀετοῦ, παραπονομένου διὰ τὴν σκληρότητα τῆς φίλης του. Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο ἄσμα πόσον ἦτο γλυκὺ καὶ θλιβερόν ἐνταυτῷ διὰ τὴν περιλυπὸν νέαν! Ἡ εὐμορφος δορκὰς κατέφυγεν εἰς σκιάδα ἰάσμων καὶ αἰγὸς κλημάτος, ἐγειρομένην μετὰ πορτοκαλλῶνων. Ἀλλ' ὅτε ἐκ νέου πάλιν ἡ εὐώδης αὐρα τῆς ἔφερεν τοὺς παθητικούς ἤχους τοῦ ἔραστοῦ της, ἐξῆλθε τῆς σκιάδος της καὶ ἐπροχώρησε μετὰ δειλίας μέχρι τῆς παραλίας.

Εἰς πᾶσαν παῦσιν τοῦ ἄσματος, ἡ Σιμινόλη, ἦν ἐτόιμη νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ πληροῦν τὴν καρδίαν της αἰσθημα, ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν πατέρα της ὑπακοὴ τὴν ἀπέτρεπε τῆς ὁμολογίας ταύτης.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἀνίκητος Ἀετός, ἔχουσι πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ἦν ἡ φίλη του, ἦτις μετ' ὀλίγον εἶδε σκιάν τινα ὀλισθαίνουσαν ἐπὶ τῶν ὕδατων. Ἡ λέμβος ἢ φέρουσα τὸν πολεμιστὴν προσήγγισε τὴν ὄχθην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστατο ἀκίνητος ἡ Σιμινόλη.

— Εἶσαι σὺ, Σιμινόλη, εἶσαι σὺ ἀγγελε τοῦ Μεγάλου Πνεύματος; λέγει ὁ νέος μαχητὴς μὲ φωνὴν πνιγομένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

— Ἐγὼ εἰμαι, ἐπιθύρισε ἡ δορκὰς τῆς ἐρήμου, ἀποβαλῆσα τὴν φρόνησιν.

Μόλις ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ μαχητὴς, καὶ ὤρμησεν ἐκ τῆς λέμβου του καὶ εἰς τοὺς πόδας τῆς Σιμινόλης εὐρέεη.

— Τὰ παράπονά μου ἔφθασαν λοιπὸν μέχρι σοῦ; Ἐρχεσαι νὰ καταπέυσης τὴν φθειρούσαν τὴν ζωὴν μου ἀπελπισίαν, ἥξεύρεις, ὦ παρθένε, οἱ ἀφ' ἧς σ' ἐγνώρισα, ὁ ὕπνος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν καλύβην μου; οἱ ἡ καρδιά μου φλέγεται ὑπὸ τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτός μου; Ἐκάστην νύκτα περιτρέχω τὰ δάση, τὰ ἐκτενιόμενα πέριξ τοῦ κόλπου, ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, καὶ ὅταν ὁ κάματος μὲ καταβάλλει, πίπτω ἐν μέσῳ σωροῦ ἀνθέων, προσφέρων τὸ ὄνομα τῆς Σιμινόλης; Ἡ γλυκεία ἐνθουμῆσί σου πάλιν μὲ δίδει τὸ πρῶτὴ τὴν δύναμιν νὰ ἐπανάβω εἰς τὴν καλύβην μου, ἔχω τὸ μέτωπόν μου κατάρρεκτον ὑπὸ τῆς δρόσου. Ἀ! Σιμινόλη μου, δὲν ἤξεύρεις πόσον μὲ κάμνεις δυστυχῆ, ἀποστρεφόμενη τὸν ἔρωτά μου;

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πόσον εἰμαι δυστυχῆς!

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν καὶ σὺ περιστερά μου, εἶπεν ὁ πολεμιστὴς τὴν νέαν ἐναγκαλιζόμενος, διατί λοιπὸν μὲ φεύγεις, ὅταν μ' ἀγαπᾷς; πόσον εἶσαι ταταραγμένη! Ὁρνήεις; Δι' ὄνομα τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, εἰπέ με τὸ αἶτιον τῶν θαυμάτων σου;

— Δὲν ἐξουσιάζω πλέον ἑμαυτὴν, εἶπεν ἡ κόρη μὲ φωνὴν πλήρη συγκινήσεως.

— Καὶ τίς λοιπὸν σ' ἐξουσιάζει;

— Ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ὁποίου μ' ἐμνήστεισεν ὁ πατήρ μου.

— Τὸ ὄνομά του! τὸ ὄνομά του! εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του;

— Ὁ Νικητὴς τῶν Νικητῶν, ἰδοὺ τὸ ὄνομά του, ἀπήντησε φωνὴ τις πάλλουσα ὑπ' ὀργῆς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τοῦ Ἰνδοῦ.

— Εἶναι ἐδῶ αὐτὸς! ἐχάθην! ἐφώνησεν ἡ εὐμορφος Σιμινόλη, πίπτουσα ἐν λειποθυμίᾳ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἑραστοῦ της.

Ὁ Ἀνίκητος Ἀετός κατέθεσε τὴν νέαν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀντίζηλόν του,

— Νικητὰ τῶν Νικητῶν, εἶσαι ἄνδρος, ἀν δὲν ἔλθῃς νὰ μετρήσῃς τὴν λόγχην σου μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Ἀγαπῶ τὴν Σιμινόλην καὶ μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ. Ἀλλὰ δὲν θέλεις τὴν νυμφευθῆ, ἐὰν δὲν μὲ στείλῃς ἀμέσως εἰς τὸ βασίλειον τῶν σκιῶν, ἀκούεις;

— Θέλεις νὰ μὲ διαφιλονεικήσῃς τὴν μνηστήν μου; Ἀπόθανε λοιπὸν.

Καὶ μάχη ἀγρία ἤρχισεν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους μὲ μάρτυρας μόνους τοὺς ἀντέρας τοὺς λάμποντας εἰς τὸ στερῶμα. Οἱ δύο πολεμισταὶ ἔπνεον ὀργῆς, ὡς τί ἀνεμοὶ τῆς τρικυμίας, εἴτινες κυλίσουσιν τὰ νερὰ τοῦ κόλπου καὶ ἀνυψοῦσι τρομερὰ κύματα. Αἱ λόγχαι

συγκρούονται καὶ ἐκβάλλουσι σπινθήρας. Ἡ νίκη ἐπὶ πολὺ φαίνεται ἀμφίβροχης, ἀλλ' ὁ εἰς τῶν μαχητῶν ἐκβάλλει κραυγὴν, καὶ πίπτει. Ὁ Νικητὴς τῶν νικητῶν ἐνίκηθη.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ Σιμινόλη συνέρχεται, ἐκβάλλει στεναγμὸν, καὶ ὁ Ἀνίκητος Ἀετός τρέχει πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ γνωστοποιεῖ τὴν νίκην του.

Ἀλλ' ἡ δύστηνος καὶ δὲν δύναται κατ' ἀρχὰς νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τοῦ ἑραστοῦ της, ἀλλ' ἐννοεῖ τέλος, καὶ μανθάνουσα τὸν θάνατον τοῦ μνηστοῦ της, τρέπεται εἰς ὀρήνους.

— ὦ, καὶ! σὲ ἀγαπῶ, Ἀνίκητε ἀετέ, τῷ λέγει, ἀλλ' ἀν' ἡ καρδιά μου ἀπεστρέφετο τὸν ἀντίζηλόν σου, ὡς σύζυγόν μου, τὸν ὑποληπτόμην ὡς γενναϊότερον ὑπέρμαχον τῆς φυλῆς μου. Δὲν διανοοῦμην διὰ τοῦ φόνου αὐτοῦ νὰ γίνω σύντροφος τῆς ζωῆς σου. Ἀς χωρισθῶμεν διὰ παντός, διότι τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔχυσες εἶναι φραγμὸς ἀνυπερβλήτος εἰς τὴν ἐνωσίν μας.

— Σιμινόλη! σὲ ἀγαπῶ καὶ θέλω σ' ὑπακούει· ἀλλ' ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅστις κατασκοπεύει τὴν μνηστήν του, δὲν ἔχει πεποθήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν της. Ἡ ὑποψία αὕτη εἶναι ὕβρις, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἀξία ἡ παρθένος τῆς Φλωρίδος, διὰ τοῦτο ἐπροκάλεσα καὶ κατεπολέμησα τὸν Νικητὴν τῶν Νικητῶν, ἀπήντησεν ὁ πολεμιστὴς.

— Καὶ τί θέλει εἰπεῖ ὁ πατήρ μου διὰ τὸν φόνον τοῦτον;

— Ἀφῆσέ με νὰ σὲ συνοδεύσω πρὸς τὸν πατέρα σου, ἀπήντησεν ὁ πολεμιστὴς· θέλω τῷ εἰπεῖ δολὴν τὴν ἀλήθειαν, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ Μέγα Πνεῦμα. Ἐὰν ὁ γεννῆτωρ σου μ' εὕρῃ ἐνοχόν, ὑποτάσσομαι ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἔστω καὶ θάνατος ἡ καταδίκη.

Ἡ κόρη τότε καὶ ὁ πολεμιστὴς ἐπορεύθησαν βραδέως καὶ σιωπηλῶς πρὸς τὴν κατεικίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπουσία τῆς Σιμινόλης παρετάθη πλέον τοῦ συνήθους, ὁ πατήρ αὐτῆς τὴν ἐζητεῖ πανταχοῦ μετὰ τινων τῶν πολεμιστῶν του. Ἐνθυμηθεὶς ἐπὶ τελους, ὅτι ἡ νεᾶνις ἀπῆρχετο συνεχῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ κόλπου, διευθύνθη ἐκεῖ καὶ ἀπήντησεν ἐν τάχει τὴν θυγατέρα του.

Ἐπανευρὼν αὐτὴν, ὁ γηραιὸς ἀρχηγὸς τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ περιπαθείας καὶ χύων ἄρθρα δάκρυα χαρᾶς. Ἰδὼν δὲ ἔπειτα τὸν συνοδεύοντα αὐτὴν καὶ μὴ δυνάμενον ὡς ἐκ τοῦ σκότους νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του, ἠρώτησε τίς ἦτο. Τότε ὁ Ἀνίκητος Ἀετός ἐπεμψε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐνδοξε ἀρχηγέ, γνωρίζεις τὸν Ἀνίκητον Ἀετόν, ὅστις πολλάκις ὠμίλησεν ἐνώπιόν σου. Διὰ νὰ σὲ ἐξηγήσω δὲ τὴν παρουσίαν μου ἐνταῦθα, σὲ λέγω, ὅτι ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σου, ἀφ' ἧς τὴν εἶδα. Ὁ ἔρωσ οὗτος μ' ὠδήγησεν ἀπὸς εἰς τὰς ὄχθας τοῦ κόλπου, ὅπου ἡ τύχη, ἡ μάλλον τὸ Μέγα Πνεῦμα ἠθέλησεν ὥστε νὰ ἱδῶ τὴν ἀγνὴν παρθένον. Συμμερίζεται τὸν ἔρωτά μου, μὲ τὸ ὠμολόγησεν, ἀλλὰ μὲ εἶπε συγχρόνως, ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἄλλον.

Μετά τοῦτο, ὁ πολεμιστής διηγήθη τὴν μετὰ τοῦ ἀντιζήλου συνάντησιν, τὴν μονομαχίαν τῶν καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

— Εἶμαι τώρα, προσέθηκεν ἐπὶ τέλους, ἀνάξιος νὰ γίνω σύζυγος τῆς θυγατρὸς σου; Σὲ τὸ ἐρωτῶ, λάλει!

Τὴν εὐκρινὴν ταύτην ἐμολογίαν τοῦ νέου πολεμιστοῦ διεδέχθη βαθεῖα σιγῇ, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ὁ πατὴρ τῆς Σιμινόλης, εἰπὼν διὰ φωνῆς μεστῆς συγκινήσεως πρὸς ἕνα τῶν πολεμιστῶν του.

— Ὁδήγησον τὴν Σιμινόλην εἰς τὴν καλύβην μου. Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀνίκητον Ἀετόν,

— Φέρε μας εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐφόνευσας τὸν ἀντιζήλον σου.

Καὶ πάντες ἐκίνησαν ἐν σιωπῇ, προπορευομένου τοῦ Ἀνίκητου Ἀετοῦ. Ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης μάχης, ὁ πολεμιστής ἐνεπλήσθη ἐκπλήξεως, ἀκούσας εἶχον φωνῆς θλιβερᾶς. Ὁ Νικητὴς τῶν νικητῶν δὲν εἶχε φονευθῇ, ἀλλὰ μόνον κατεβλήθη ὑπὸ σφοδρῶ τοῦ ἀντιπαύλου του κύπου, ὥστε ὁ πατὴρ τῆς Σιμινόλης ἀντὶ τοῦ πτώματος ἐνός πιστοῦ πολεμιστοῦ, ἐπανάφερεν εἰς τὴν καλύβην του τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ δὲ Ἀνίκητος Ἀετός, ἐξαπατηθεὶς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν λέμβον του καὶ ἐπλευσε πρὸς τὴν ἀντικειμένην τοῦ κόλπου ἀκτὴν ἔθρα ἦτον ἡ καλύβη του.

Ἡ δούστινος Σιμινόλη ἔμεινε τοιοῦτοτρόπως ἐκ νέου ἡ μνηστὴ τοῦ Νικητοῦ τῶν νικητῶν. Τούλάχιστον ὁ πατὴρ τῆς ἔμαθεν, ἐκ τῆς μάχης ταύτης, τὸ αἷτιον τῆς βαθυτάτης λύπης τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς του.

Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς δὲν ἐδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι ἡ κόρη ἠγάπα ἄλλον, καὶ ὅτι ἐκ μόνης τῆς υἱικῆς ὑποταγῆς τῆς δὲν ἐνυμφεῖτο τὸν ἀντιζήλον του. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακάλυψις ἐγένετο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀτρομήτου τούτου πολεμιστοῦ αἰσθημά τι ἀδιάλλακτον ἐκδικήσεως, καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἔστησεν εἰς τὸν γενναῖον καὶ ἀθῶον ἀντιζήλον του παγίδα τρομεράν.

Εἶπεν εἰς τὴν Σιμινόλην, ὅτι παρητεῖτο αὐτὴν πρὸς χάριν τοῦ ἀνδρός, δὲ ἠγάπα, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος μετὰ μακρυῆν τινα περιήγησιν, ἣν θέλει ἐπιχειρήσει, ὅπως καταπράξῃ κατὰ τὴν τὴν λύπην, τὴν προξενουμένην αὐτῷ ἐκ τῆς μεγάλης του ἐκείνης θυσίας.

Ἡ φαινομένη αὕτη αὐταπάρνησις τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ ὑπερπλήρωσε χάρεα τὴν νέαν κόρην καὶ τὸν πατέρα τῆς. Ἀμφότεροι ὠρκίσθησαν μετὰ μυρίων εὐγνωμοσύνων, νὰ σεβασθῶσι τὴν αἰτήσιν του. Ἡ γενναία δὲ αὕτη θυσία ἐγνωστοποιήθη ἀνευ βραδύτητος εἰς τὸν Ἀνίκητον Ἀετόν, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ζορωτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν εὐγενῆ ἀντιζήλον του. Οὗτος δὲ ἐμακρύνθη μετ' ἡθους ἐγκαρτερήσεως τοσοῦτον ἀξιοπρεπεῶς καὶ εὐγενῆς, ὥστε ἡ φυλὴ ἅπασα συνεκινήθη μέχρι θαυμάσιον.

Παρήλθον ἤδη δώδεκα σελῆναι, καθ' ἃς οἱ δύο νεύφ' οἱ περιέμενον εἰς μάτην τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, ὅτε πολεμιστὴς τις Χεροκαῖος ἐπλη-

ροφόρησεν αὐτοὺς περὶ τοῦ θανάτου του. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐπροξένησεν πένθος εἰς ὅλων τὰς καρδίας, ἀλλ' ὁ Ἰνδὸς οὐδέποτε μεμψιμοιρεῖ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Μεγάλου Πνεύματος. Οὐδεὶς ἐπίσης ὑπόπτει τὴν παγίδα, ἣν ὑπέκρυπτεν ἡ εἰδησις αὕτη, καὶ, μολοντοὶ τὴν ἐνόμισαν ἀληθῆ, οἱ γάμοι τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ ἀνεβλήθησαν ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ χάριν τῆς μνημῆς τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, καὶ διότι ἡλπίζον εἰσεῖν νὰ τὸν ἴδωσιν ἐπιστρεφόμενον. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς παρουσίας του, ὁ θάνατός του ἀνηγγέλη ἐκ νέου ὑπὸ πολλῶν ἄλλων πολεμιστῶν γειτονικῶν τιῶν φυλῶν, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι ἐγένοντο μάρτυρες αὐτοπτείας τῆς τελευτῆς του.

Μηδεμίαν ἔχων πλῆθυν ἐλπίδα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, ὁ ἀρχηγὸς προσδιορίζει τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ θυγάτηρ του μέλλει διὰ παντός νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐκλογῆς τῆς.

Τὸ συμπόσιον γίνεται χαρμόσυνον καὶ μεγαλοπρεπές. Ἀπαντες οἱ προσκεκλημένοι εὐρραίνονται μεγάλως ἐκ τῆς ἐορτῆς ταύτης, ὅτε κυνηγὰς τις ἐπιφαινεταὶ αἰφνης ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ μέγαλα βαινῶν διέρχεται τὸν ὄμιλον τῶν χορευτῶν καὶ ἵσταται ἀκίνητος ἔμπροσθεν τοῦ Ἀνίκητου Ἀετοῦ, εἰς δ' ἡ λέγει μετὰ φωνῆς καλούσης ἐκ τῆς ὀργῆς,

— Μὲ γνωρίζεις;

— Ὅνειρον εἶναι, τί ! ὁ Νικητὴς τῶν Νικητῶν ! κραυγάζει ὁ σύζυγος τῆς Σιμινόλας, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν.

— Ναί, ὁ Νικητὴς τῶν νικητῶν, ὅστις ἔρχεται νὰ σοὶ δώσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιτομῆς σου. Ἀπόθανε, λοιπόν, ἄθλιε !

Καὶ καταγίρειν κατ' αὐτοῦ κύπτον διὰ τῆς βαρείας λόγχης του, ἐξήπλωσεν αὐτὸν ἄπνευστον πρὸ τῶν ποδῶν του. Τὸ δῆγμα τοῦ πολεμιστοῦ τούτου ἐπροσέβη πανταχόθεν μετὰ φρίκης, ἀλλ' ἐγνώσθη τὸ κακουρηγμά του. Ἡ Σιμινόλη παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ ἰδοῦσα τὸν φίλατόν της καίμενον ἐνώπιόν της νεκρόν. Μολαταῦτα ἠκολούθησε τὸ λείψανον τοῦ προσφιλοῦς συζύγου της εἰς τῆς φυλῆς, εἰς ἣν ἀνῆκε.

Πάντες τότε ἐνόησαν τὴν αἰτίαν παγίδα, ἣν ἔστησεν ὁ Νικητὴς τῶν νικητῶν εἰς τὸν ἀντιζήλον του, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ ἀτιμωρητῇ. Ἡ δ' οὗτος ἀθῶος, διότι λέγεται, ὅτι, καθ' ἣν ὥραν ἐφανεύθη, τὸν εἶδον ἀναβαίνοντα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Πνεύματος ἐπὶ ὠραίου λευκοῦ ἵππου.

Ἐν τούτοις ὁ φονεὺ ἀπῆλθεν ἐκ νέου καὶ μετὰ μεζανος ἐπιμονῆς παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν χεῖρα τῆς Σιμινόλης.

Ὁ γηραιὸς ἀρχηγὸς μὴ δυνάμενος ν' ἀποποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐζήτησεν ἐνὸς μηνὸς προθεσμίας, χάριν τῆς θλίψεως τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς του, ἥτις, μέχρις οὗ γενῇ σύζυγος τοῦ ἀπεχθοῦς καὶ καταράτου ἐκείνου ἀνδρός, μετέβαινε νὰ κλαυθῇ σιωπηλῶς εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ κόλπου, τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου τῆς ἐκλογῆς τῆς.

Ἐσπέρα τι, εἰς τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς σελήνης, ἡ ἀτυχὴς χῆρα εἶδε σκιὰν λευχεύοντα, τρέχοντα ἐπὶ

τῶν κυμάτων. Ἐρχομένη πρὸς τὴν Σιμινόλαν, ἡ σκιά αὐτὴ ἐπανελάμβανε τὰ θρηνώδη ἄνθρωποι, αἵνα ἐτραγῶδει ὁ Ἀνίκητος Ἀετός, τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εἶχε συναντήσει τὴν λατρευομένην ὑπ' αὐτοῦ κόρην. Ἡ σκιά αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ νέου πολεμιστοῦ, ἥτις ἤρχετο νὰ παρηγορήσῃ τὴν τεθλιμμένην οὐντροφὸν του.

Λέγεται δέ, ὅτι ἀνῆγγεilen εἰς τὴν πενθοῦσαν κόρην, ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Νικητῶν θέλει μεταβῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ἐνθα ἐμελλον νὰ ἐνωθῶσι διὰ παντός.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Νικητὴς τῶν Νικητῶν μέλλει νὰ συζευχθῇ τὴν Σιμινόλαν φθάνει.

Ὁ διερμηνεύς τῶν νόμων τοῦ Μεγάλου Πνεύματος μετέβη ἤδη εἰς τὸν ναόν, ὅπου θέλει τελεσθῇ ὁ γάμος. Ἐρχεται ἤδη καὶ ἡ Σιμινόλα, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της καὶ πλήθους ἐκ τῶν διασημωτέρων πολεμιστῶν τῆς φυλῆς. Τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχχοῦ ἀρχηγοῦ ἐξέφραζε τὴν μεγαλητέραν οδύνην. Πρὶν ἡ ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ, ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιήκειαν τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, χάριν τῆς περιούτου θυγατρὸς του.

— Πολεμιστὰ, λέγει μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀλλὰ σταθερότητα ἀνδρικήν ἐκφράζουσιν, ναι μὲν, σοὶ ὑπεσχέθην τὴν θυγατέρα μου, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος θέλει τὴν φονεύει· ἰδὲ τὴν, σκιάν μᾶλλον ἢ ζῶσαν ὁμοιάζει. Ἀπάλλαξόν με τῆς ὑποσχέσεώς μου, παραιτήσου, ναι παραιτήσου, τοῦ μονογενοῦς τέκνου μου, ἄφες αὐτὴν νὰ κλαίῃ ἐν τῇ μονώτει της, τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της, καὶ ἀντὶ τούτου σοὶ παραχωρῶ τὸν βιθμόν μου, τὴν ἀρχηγίαν μου. Ἄς σὲ συγκινήσῃ ἡ θλῖψς ἐνὸς πατρός, γενναῖε μαχητὰ, τὸ Μέγα Πνεῦμα θέλει σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν πράξιν σου ταύτην ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ του. Εἶπα.

— Μὲ ὑπεσχέθης τὴν Σιμινόλην, ὡς ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μας, δὲν δύναται νὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῇς ὡς πατὴρ, ἀπήντησεν ὁ ἀκαμπτος πολεμιστὴς, διὰ φωνῆς ἀγριώχου.

— Λειτουργεῖ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, σύζευξεν τὸν σκληρόν τοῦτον ἱερακα μετὰ τῆς γλυκεῖας αὐτῆς περιστερᾶς, εἶπε τότε ὁ δυστυχὴς γέρον, μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς τὰ δάκρυα.

Ἐν τούτοις ἡ Σιμινόλη ἐφαίνετο ξένη πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν συμβαῖνον, τὰ ὁμμάτια της προσηλοῦντο πρὸς ἐνὸς μέρους τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ μόλις ὁ λειτουργὸς ἤρχισεν τὴν τελετὴν καὶ ἡ πιωχὴ παῖς ἐπεσεν ἱπποῦς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀναξίου μελλονόμου της. Οὗτος ἠθέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλ' ἐγγίζων τὸ σῶμα τοῦ θύματός της, ἐπίπεσε καὶ αὐτὸς νεκρὸς, ὡς ἀνβληθεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἐφάνη ἀμέσως ἡ ψυχὴ τῆς θυγατρὸς τοῦ γέροντος ἀρχηγοῦ ἐν συνοδείᾳ μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς συζύγου της, αἰτνες ὕφουντο ἐπὶ ὠραίου λευκοῦ ἵππου εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Πνεύματος. Ἐξ ἑτέρου ἐφάνη

καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, φέγουσα συγχρόνως ἐπὶ μαύρου ἵππου εἰς τὸ σκοτεινὸν κατοίκημα τῶν κακῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 112.)

— 100 —

Α'.

Νέα συμβάντα.

Ἀφήτας τὸν Μιχαὴλ, ὁ νέος ὁδοπόρος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ μολοῦ νῦν δὲν ἐλθισμένει τὴν τόσον εὐτυχῶς καὶ μάλιστα τόσον ἀνελπιστως διελθούσαν νύκτα, ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συναισθάνεται ἐκλείπον τὸ θάρρος. Ἡ ἐπιβροία τοῦ σταυροῦ ἐφαίνετο ἐλαττωμένη, καθ' ὅσον τὸ ἀντικείμενον ἀπεμακρύνετο. Εἶναι δυστυχῶς ἀληθές ὅτι ὁ πόθος τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, ὁ ἐμψυχὼν ἡμᾶς ἀκαταπαύστως, μᾶς ἐγκαταλείπει συχνότερα μετὰ βραχείαν διακοπὴν. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο εἰς τὰς δυσχερεῖς ἐκείνας περιστάσεις, ὅτε εἶδε τοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των τόσον φρικώδεις ἐκείνους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους τοσάκις ἐφαντάσθη καὶ ἔφριξε. Δύο χωροφύλακες μὲ τὸ τυφέκιον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὴν σπάθην παρὰ τὸν μηρόν, ὀδηγοῦντες ἓνα κακοποιὸν χειροδεμένον, ἐβάδιζον μὲ δῆμα ταχύ καὶ ἐπροχώρησαν μετ' ὀλίγον ἐνώπιον τοῦ Μαυρίκιου, ὅστις ἔφριξεν εἰς τὴν θέαν. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τὸν ἐχαιρέτησε μὲ τόνον ἀπότομον, καὶ τὸ παιδίον ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του μετ' ἄκρας ταπεινώσεως. Ὅτε δ' ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα, ὁ αὐτὸς χωροφύλαξ ἐστράφη πρὸς τὸν Μαυρίκιον, τὸν ἐθεώρησεν ἀνεῶς καὶ ἐφάνη εἰπὼν, λέξεις τινὰς περὶ αὐτοῦ. Ὁ δυστυχὴς Μαυρίκιος ἴδρωσεν ἐκ τῆς ἀγωνίας, καὶ δὲν συνῆλθεν, εἰμὴ ἄφοῦ εἶδεν αὐτοὺς πολὺ μακρὰν, ἢ μᾶλλον ἄφοῦ δὲν τοὺς ἐόλεπε πλέον.

Ἐβάδιζε πρὸ πολλοῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὰ προσφιλῆ ἐκεῖνα ὄρη, τὰ ὁποῖα ἐόλεπε πάντοτε μακρὰν, ὅτε ἴδεν ἐνώπιόν του ἁμαξάν τινα ὠραίαν. Εἷς κύριος καὶ μία κυρία μόνει ἐκάθηντο ἐντὸς τοῦ ὁχήματος. Ὁ Μαυρίκιος τοὺς ἐθεώρησε μετὰ περιεργείας καὶ τοὺς ἐχαιρέτησεν· ὁ τότε πνέων ἄνεμος ἐπαίξε μὲ τὴν μακρὰν καὶ καστιανὴν κόμην περὶ τῆς χαρίεσσης κεφαλῆς του, καὶ μολονότι οἱ ἵπποι ἐβάδιζον ἄρκετὰ κατεσκευασμένως, ἡ κυρία ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ τὸ παιδίον ταῦτο. Αἶφνης ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν. Τὸ ὄχημα ἐπαύθη, καὶ ἀμρότεροι οἱ ἐν αὐτῷ, θέσαντες τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ θυρίδιον, παρετή-